

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 502/22
10.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Весне Матковић, председника већа, Јасне Беловић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници по тужби АА из ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Душко Јовановић, адвокат из Вршца, улица Данила Илића бр. 10, против туженог ББ из ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из Вршца, улица Анђе Ранковић бр. 2/2, ради развода брака и по противтужби ББ, против тужене АА, ради развода брака, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 147/22 од 29.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П2 147/22 од 29.06.2022. године у ставу четвртном и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П2 147/22 од 29.06.2022. године, ставом првим изреке, разведен је брак тужиље и туженог, закључен ... године у ..., уписан у МКВ под текућим бројем ... за ... годину за матично подручје ... Ставом другим изреке заједничко малолетно дете парничних странака, ћерка ВВ, рођена ... године, поверена је на бригу и старање оцу ББ, ради самосталног вршења родитељског права. Ставом трећим изреке утврђена је адреса пребивалишта за малолетну ВВ на адреси оца, улица ... бр. ..., Ставом четвртим изреке обавезана је тужиља да почиви од

01.06.2022. године, као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови, најкасније до десетог у месецу на рачун законског заступника малолетног детета, оца ББ, на име свог доприноса за законско издржавање малолетног детета месечно плаћа 22% од инвалидске пензије коју прима, а за случај доцње са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом петим изреке уређен је начин одржавања личних односа малолетног детета и мајке тако што ће мајка моћи да посећује дете по слободном избору малолетне ГГ и када то обавез детета дозвољавају. Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се тужени обавезе да почев од 01.06.2022. године, као дана подношења тужбе па убудуће, све до 01.06.2027. године, најкасније до десетог у месецу, на њен рачун на име супружанског издржавања месечно износ од 8.000,00 динара, а за случај доцње са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом седмим изреке свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу побијајући је из свих законских разлога у ставу четвртм и шестом изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужилце није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које апелациони суд пази по службеној дужности, нити се жалбом тужилце указује на постојање неке друге битне повреде која је могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца и тужени су дана ... године закључили брак, у коме су рођене њихове три ћерке, малолетна ВВ рођена ... године и две сада пунолетне ћерке ГГ и ДД. Малолетна ВВ је завршила осми разред основне школе и треба да упише средњу Хемијску школу, живи са оцем и сестром ГГ, која је запослена. За исхрану маололетне ВВ на месечном нивоу је потребно око 10.000,00 динара, за средстава за одржавање личне хигијене око 2.000,00 динара, за одевање и обућу је у тромесечним периодима потребно око 7.000,00-8.000,00 динара. Уџбеници за школску 2021/2022 годину су коштали 18.000,00 динара, док је за свеске и остале потребе за школу било потребно издвојити око 3.000,00 динара. За ужину је свакодневно потребно по 100,00 динара. За интернет и мобилни телефон тужени месечно плаћа рату око 8.000,00 динара, с тим да се ради о плаћању по уговору по коме су узета два телефона од којих је један узет и за тужилца, та обавеза истиче следеће године. Трошкови становања износе: за струју око 3.000,00 динара месечно, дрва за огрев кога се по сезони потроши око 8 кубних метара коштају 6.500,00 динара за један кубни метар, комуналне услуге око 2.000,00 динара месечно, а годишњи порез на имовину око 2.000,00 динара. Тужилца је рођена 1975. године. Од 13.02.2018. године је у инвалидској пензији коју остварује у износу од око 23.000,00 динара. Живи у изнајмљеном стану, али јој власници стана не наплаћују закупнину, већ само комуналије, а додатни трошкови за стан износе месечно око 50 евра. Кредитно је задужена, рата по једном кредиту износи месечно 3.000,00 динара, а по другом 4.600,00 динара. Тужени је рођен 1968. године, био је запослен у Компанији “...” али му је у тој

компанији дана 31.03.2022. године, услед престанка потребе за његовим радом, престао радни однос, по том основу му је одређена отпремнина од 900.000,00 динара. Пријављен је код Националне службе за запошљавање од 14.04.2022. године, призната му је новчана накнада у трајању од 12 месеци почев од 01.04.2022. године. Та накнада је утврђена у месечном износу од 26.131,50 динара за април 2022. године, а почев од 01.05.2022. године ће се утврђивати сразмерно броју календарских дана у месецу за који се остварује и врши исплата. Тужени је до сада примио две такве накнаде у износу од 16.900,00 и 17.300,00 динара. Осим тог, других месечних прихода нема. И он је кредитно задужен, јер су за време трајања брака странке закључиле уговор о кредиту за куповину непокретности, тужени као корисник кредита, а тужиља као солидарни дужник, ради се о кредиту у износу од 20.800,00 евра у динарској противвредности, отплата се врши у месечним ануитетима закључно са 05.12.2033. године. Такође је подигао и стамбени кредит чија месечна рата је у противвредности износа од 118,00 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, након што је оценио да су се за развод брака странака стекли услови, применом одредбе члана 41 Породичног закона донео одлуку о разводу брака, а потом применом одредби члана 6, 60 став 1, 61 став 1, 73, 77 став 3, 160, 264 и 266 Породичног закона одлучио да се малолетна ВВ повери на бригу и старање туженом ради самосталног вршења родитељског права, одредио начин одржавања личних односа са тужиљом и обавезао тужиљу да почев од дана подношења тужбе па убудуће на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ месечно плаћа 22% од инвалидске пензије коју прима. Захтев тужиље да се тужени обавезе да јој почев од подношења тужбе па убудуће, закључно са 01.06.2027. године на име супружанског издржавања плаћа месечни износ од 8.000,00 динара је одбио јер би с обзиром на материјалне прилике, приходе и расходе странака обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље представљало очигледну неправду.

Правилност првостепене пресуде у побијаном делу, којим је тужена обавезана да доприноси издржавању малолетног детета и делу којим је одбијен тужиљин захтев да тужени доприноси њеном издржавању, није доведена у сумњу наводима жалбе тужиље.

Малолетно дете има право на издржавање од родитеља (члан 154 Породичног закона), а таквом његовом праву одговара обавеза родитеља да га издржавају, та обавеза је безусловна и подразумева обавезу родитеља да детету обезбеде подмирење свих потреба који му омогућавају правилан развој у сваком погледу, физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном, а што даље подразумева задовољење потреба које се односе на исхрану, одевање, обување, одржавање личне хигијене, као и свих осталих потреба с обзиром на узраст детета, а са чим у вези је прописана висина минималне суме издржавања (члан 160 став 4). Своју обавезу родитељ са којим дете не живи испуњава плаћањем месечног новчаног износа сразмерно потребама детета са једне и могућностима родитеља са друге стране. Тако утврђени допринос мора бити одређен у складу са најбољим интересом детета којим се, као и у сваком другом поступку који се тиче детета, суд мора руководити и у овом поступку.

Комплетна породична, стамбена и материјална ситуација странака, која наводима жалбе тужиље на правно релевантан начин није доведена у сумњу указује да

досуђени допринос тужиље у висини од 22 % од инвалидске пензије коју прима, а која обавеза номинално износи 5.060,00 динара, представља износ којим би се могао подмирити тек мањи део трошкова потребних за издржавање малолетне ВВ, те да би досуђивањем нижег износа заправо била угрожена њена егзистенција, јер би могла бити ускраћена за одређене нужне потребе које се тичу, као и све остале деце, исхране, одеће, обуће, одржавања личне хигијене, трошкова школовања, дружења са вршњацима и сл. Да је то тако произлази из чињенице да минимална сума осигурања у време доношења побијане пресуде износи 36.000,00 динара.

Из наведених разлога тужиља неосновано оспорава висину доприноса за издржавање малолетне ВВ, на који је обавезана. Ово посебно имајући у виду да би евентуално смањење те обавезе значило да би, иако је обавеза издржавања малолетног детета обавеза оба родитеља, практично једини дужник издржавања био тужени коме се у допринос издржавању малолетне ВВ поред новчаног мора урачунати и неновчано давање које пружа кроз свакодневну бригу и старање о њој.

Неосновано се жалбом тужиље оспорава побијана пресуда и у делу којим је одбијен тужиљин захтев да се тужени обавезе да јој на име издржавања у наредних пет година плаћа износ од 8.000,00 динара. Разлоге које је за такву одлуку дао првостепени суд у поступку жалбене контроле прихвата и овај суд.

Осим тога, одредбом члана 166 Породичног закона регулисан је редослед у издржавању, па је тако у ставу четвртном тог члана прописано да у случају да има више поверилаца издржавања право детета на издржавање има првенство. Како правилно закључује првостепени суд, чињеница је да у материјалној ситуацији у којој се налази тужени поред обавезе издржавања малолетне ВВ (која претеже у односу на тужиљину обавезу) реално, без опасности по своју егзистенцију, тужени не би могао издвајати тражена средства за издржавање тужиље. Приоритет у издржавању је правило које се пре свега мора поштовати, а у таквој ситуацији (у којој нису испуњени услови за давање супружанског издржавања на страни туженог), чак и да су услови за примање издржавања на страни тужиље испуњени, нема основа за његово досуђење. Правилна је процена првостепеног суда да тужиљина материјална ситуација омогућава њену обавезу да, иако у номинално малом износу, може доприносити издржавању малолетне ћерке, па би одлука да се тужени обавезе да доприноси њеном издржавању (каква одлука подразумева недостатак довољних средстава за издржавање), сама по себи, била противречна.

Како се правилност одлуке цени у односу на чињенице које су постојале на дан њеног доношења наводи садржани у поднеску тужиље достављеном непосредно овом суду дана 27.10.2022.године нису могли бити предмет разматрања.

Из изложених разлога, првостепена пресуда је у побијаном делу правилна, а жалба тужиље којом се та одлука оспорава неоснована, због чега је применом одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је жалба тужиље одбијена као неоснована, то је на основу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, као такав одбијен и њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Председник већа-судија
Весна Матковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић